

מן הדף, מן המילה

היופי נדבק אלינו ולא רצינו להשתחרר ממנו לעולם.

אנחנו מאמינים בדפים האלה. ביקשנו מהם שקרים, והם נתנו לנו בדיוק את מה שביקשנו. ראינו שדים, השתוללנו, היינו אדישים, אחרים הסתכלו עלינו וזלזלו בנו, אמרו שיש לנו דמיון מפותח. לא היה לנו דמיון בכלל. את החיים נשאנו. היו לנו חברים שלא הבינו, היו לנו חברים שלא סיפרנו להם. אנחנו היינו המשוגעים, האוהבים והמשוררים. משוגעים, כי קראנו בספרים יותר ממה שהיה בהם. סימנו את קווי הרוחב, התנגשנו בקווי האורך, ידענו שאין בהם מילה אחת יציבה, ראינו את כל התעלולים והמצאנו כמה משלנו. אוהבים, כי חזרנו אחרי היופי הזה, מילה ומחשבה, מילה ומחשבה, שורה שמונחת כאן, מחכה רק לנו, שורה שגרמה לשיתוק קל. היופי נדבק אלינו ולא רצינו להשתחרר ממנו לעולם. אהבנו את היופי הזה בלב שמח, סחרנו בצלילים שלו, פערנו פה, נפלנו מן הכיסא, פנינו האירו, פנינו כוסו בדמעות. משוררים, כי אי אפשר היה לחמוק מעצמנו. עצמנו עיניים, התנפחו לנו הרגליים, שן התנדנדה, ניסינו להחלים, התפללנו את הנוסחים שאמורים היו להועיל, ללא הועיל. אבל מדי בוקר עם התקווה שכאשר נבצע את השורות נהיה משוחררים. שגינו באשליות על עצמנו, חיפשנו אחר הקיום המלא ביותר, שבו נוכל לשמוע רק הדים של מילים שקראנו ומילים שכתבנו. אף אחד לא יוכל לומר שלא היינו לפחות קצת בזויים. בזמן בין לבין, כשהסיפור עדיין לא נשלם, נלחמנו בו תוך כדי החיים, רצנו כדי להספיק אותו, כאילו היה הדבר היציב היחיד ובעל תוקף. לפני שלושים שנה, בדרך לספרייה, כמעט נדרסנו. חרקה מכונית יקרה וגדולה והבהיקה שלושה סנטימטר מכפות הרגליים שלנו. הסתכלנו על הנהג, זה היה הרופא שלנו. רופא הגדילה, רופא המוח, שבדק אותנו שנה אחר שנה, שמדד את הגוף שלנו בסרגל, ששקל אותנו על מאזניים. הוא כמעט דרס אותנו כי רצנו במעבר החצייה בדרך אל הספרייה ועצרנו באמצע הכביש. למה עצרנו באמצע הכביש? משהו חשוב התרחש אבל לא ידענו מה הוא. הסתכלנו לרופא בעיניים והמשכנו לרוץ. על הכביש נותרו סימני צמיג. אף אחד לא ביקש מאיתנו להסביר את זה. כל הסבר נשמע כמו גיבוב שטויות זול. גררנו

מן המדף ספר שירים של אמילי דיקינסון והתחלנו לבצע בעל פה כמה שורות. היינו אף אחד. מי הייתם אתם? לנשמות שלנו היו רגעים חבולים. העיניים שלנו ידעו לעבור מהר, משפטים עיוותו את צורתם, הצלילים הוסדרו בתוך ראשנו, שמענו אותם בשקט. הספרים נדבקו אלינו ולא השתחררנו מהם. ישבנו יותר מדי. היו לנו דברים אחרים לעשות. בכל זאת הוספנו לשבת. שלום לך, דמות. שלום לך, עלילה. שלום לך, סתר הלב. שנאנו את מי שגרר אותנו החוצה מזה. שנאנו שאי אפשר לחיות שם כל הזמן. חיינו שם כל הזמן. הצטרכנו לבנות את המקום שנחזור אליו ונשתוקק בו. דברים היו רקובים, פועלם של בני האדם נגע בשחיתות, גם ספרים הם פועלם של בני אדם. חשפנו אותם ולכן אהבנו אותם. רצינו ספרים מלוכלכים, רצינו ספרים כמו ג'וקים באמבטיה. רצינו ספרים כמו אנשים שצועדים אל סופם. כמו קבצנים, כמו קדושים, כמו חיילים. רצינו לחיות בעולם שבו פתחנו ספר והכול קפץ מהחושך, כאילו הודלק אור. נאמרו דברים מכוערים, נעשו דברים מכוערים, צולמו דברים מכוערים, יכולנו לסבול את הטינופת כי הבנו אותה, כי קראנו עליה סיפורים, כי חזרנו לעולם מן הסיפורים והיינו משונים יותר. השירים היו יפים כל כך כי היה לנו אף גדול. כי מעולם לא ירד שלג. כי השמלות היו קטנות והגוף היה גדול. כי דרכנו על קליפת בננה וילדות יפות גהרו מעלינו וצחקו. לא היינו אמיצים. לא היינו שקטים. שאלו אותנו מאיפה אנחנו יודעים את זה ולא ידענו שאנחנו יודעים את זה מהבית, כלומר מהדף, כלומר מן המילה.